

[Koføed.]

tager fejl. Jeg mener for det første, at aftalen er truffet, uden at fiskeriorganisationerne er blevet spurgt; den er truffet uden hensyn til de afbræk i fiskernes erhverv, den medfører. Der er ikke forhandlet med disse fiskere om aftrapningstiden, de er, så vidt jeg ved, ikke blevet spurgt. Jeg har deltaget i et møde på lokalt plan om, hvilken stilling man skulle tage til denne aftrapning, men derudover har jeg ikke kendskab til, at der er forhandlet med organisationerne; der er i hvert fald ikke kommet noget offentligt frem om disse ting. Jeg mener, at i sådanne tilfælde er det mindste, man kunne gøre, dette: hvis regeringen har ment, at det var så vigtigt for almenvellet og for vore interesser i Amerika og Canada, burde man mere kraftigt have sagt, at så må vi give disse fiskere erstatning for det tab, de lider.

Jeg opfatter stadig væk fiskeriministerens udtalelser som udtryk for en positiv indstilling over for tanken om erstatning, men jeg savnede fra statsministeren et konkret svar på, om man ville give fuld erstatning for de tab, fiskerne lider. For det er jo for almenvellets skyld, at man indfører dette forbud. Se, nu drejer det sig om de syddanske fiskere i dette forhold, hvor det, der sker, medfører milliontab, men det eneste, vi har fået offentligt frem, er stadig væk denne pressemeddelelse, bortset fra hvad der nu er kommet fra regeringens side, og det synes jeg er fejlagtigt: Hvornår er det blevet skik her i landet, at man offentliggør oplysning om en erstatningsmulighed, en eventuel erstatning, i en pressemeddelelse? Jeg mener i det hele taget: hvor kan der ligge noget eventuelt i dette? Det mindste, regeringen kunne have gjort, var at sige til folketinget og til fiskerne, at nu kræver almenvellet, at de danske fiskeres lovlige ret må vige, og det tab, vi i almenvellets navn påfører fiskerne, vil de få erstatning for efter grundlovens ekspropriationsregler.

Der er en anden ting, som statsministeren og fiskeriministeren var inde på, nemlig aftrapningsordningen. Det er meget svært at lave en sådan aftrapningsordning, for hvordan skal man udføre den? Man kan lave den på den måde, at man siger: i det første år, i 1972, kan I fiske 800 t — det skal dog indskydes, at det skal deles med Færøerne — og i 1973 kan man fiske 600 t; det vil sige, at

der mangler en hel del laks til deling til disse både. Skal der så indføres den ordning, at man kun må fiske tirsdag, og torsdag, og så skal man ligge stille de andre dage? Eller skal man sige: I må kun fiske i den sæson, og så skal I vende tilbage, og nogle både må så ikke gå derop. Hvordan vil regeringen lave denne aftrapningsordning? Hvem skal undgælde? Hvem skal gå hjem og gå arbejdsløs, og hvem skal ikke bestille noget i den tid, man ikke må fiske deroppe? Det kan vel ikke være meningen, at man forsøger at lave en art erstatningsordning på den måde? Altså, hvis man vil ind på erstatning, vil jeg henstille til regeringen, at man allerede for 1973 laver en erstatningsaftale med de implicerede fiskere, og så er den potte ude.

Jeg synes, det er lidt bittert, at debatten fik den udgang, at man skulle have totalt forbud. Jeg mindes endnu, at den forhenværende socialdemokratiske fiskeriminister, hr. Risgaard Knudsen ved sin tiltrædelse i adskillige taler rundt om i landet sagde: danske kystfiskere, I skal ikke være kystfiskere, I skal ud og vise initiativ, I skal ud på det åbne hav og tage de rigdomme, der er. Og hvad er det, disse fiskere har gjort? De har ganske enkelt taget den daværende fiskeriministers ord ad notam og taget et initiativ. Og hvad gør man så fra folketingets, muligvis, men i alt fald fra regeringens side? Man siger: ja, det var noget, en minister sagde i 1967, men nu gælder det ikke, nu skal I tilbage igen og være kystfiskere. Samtidig har disse fiskere satset millionbeløb på foretagendet; de har også anvendt nye fiskemetoder, der har medført, at man har fået en bedre kvalitet frem; jeg er ikke bange for at fastslå, at når den grønlandske laks er kommet op i en højere pris, er det bl. a. disse pionerfiskere, der er årsag til det.

Men lad os håbe, at erstatningsspørgsmålet bliver konkretiseret, således at vi fastslår, at disse fiskere i hvert fald ikke skal lide nød; hvis regeringen fastholder forbudet.

I statsministerens redegørelse eller svar blev det jo ikke hævdet, at det udelukkende var på det biologisk-videnskabelige grundlag, der krævedes totalforbud. Det fremgik imidlertid, at regeringen lagde temmelig stor vægt på hensynet til fiskebestanden og ikke helt ville afvise de amerikanske lystfi-